

Sygn. akt VI Ka 577/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Robert Bednarczyk

Sędzia Waldemar Masłowski

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.: A. I.

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2021 r.

sprawy Z. N. ur. (...) w D.

s. C., T. z domu R.

oskarżonego z art. 263 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 25 września 2020 r. sygn. akt II K 243/20

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. N. i postępowanie o zarzucany mu czyn z art. 263 § 2 kk na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk umarza;

II. na podstawie art. 45a § 1 kk orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu wymienionego na karcie 72 akt – Drz 126/20;

III. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 577/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:		
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt II K 243/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o		

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów			
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
	<p>1. Naruszenie prawa materialnego:</p> <p>a) art. 42 ust. 1 Konstytucji RP i art. 263 § 2 k.k. poprzez uznanie, że posiadanie amunicji hukowej kal. 9 mm stanowi o wypełnieniu znamion czynu z art. 263 § 2 k.k. - w oparciu o przedstawione przez biegłego stanowisko prawne organu koncesyjnego – w sytuacji, gdy przedmiotem odpowiedzialności karnej może być wyłącznie popełnienie czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę, wobec czego aktualny sposób interpretacji przepisów ustawy o broni i amunicji przez organ koncesyjny, z której wynika, że zdaniem organu koncesyjnego posiadanie amunicji hukowej kal. 9 mm wymaga pozwolenia, nie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

może stanowić podstaw prawnych do przypisania oskarżonemu popełnienia występku z art. 263 § 2 k.k.;

b) art. 263 § 3 k.k. w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji i art. 7 tej ustawy przez uznanie za istotne części broni, przedmiotów posiadanych przez oskarżonego stanowiących zardzewiałe elementy przypominające lufę broni w sytuacji, gdy nie są one częściami broni palnej w rozumieniu przepisów ustawy, gdyż nie są one ani „gotowe”, ani „obrobione”, gdyż zgodnie z opinią biegłego oddanie strzału z tych elementów zagraża przede wszystkim strzelcowi, a tymczasem odpowiedzialność karnej z art. 263 § 2 k.k. podlega ten tylko, kto posiada istotne

elementy broni
palnej,
odpowiednio
przygotowane i
umożliwiające
oddanie strzału
zgodnie z istotą
broni palnej –
jako urządzenia
niebezpiecznego
dla życia lub
zdrowia,
zdolnego do
wyrzucenia
pocisków i
rażenia na
odległość;

c) art. 15 § 1
k.k. przez jego
niezastosowanie
polegające na
nieuwzględnieniu,
że nie powinien
polegać
odpowiedzialność
oskarżony, który
dobrowolnie
wydał policji
posiadane
elementy będące
kiedyś bronią
palną;

d) art. 1 § 2 k.k.
w zw. z art. 263
§ 2 k.k. przez
uznanie czynu
za przestępstwo
w sytuacji, gdy
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu,
polegającego na
posiadaniu
nieprzydatnej do
wyrządzenia
komukolwiek
krzywdy,

	<p>amunicji hukowej kal. 9 mm i zardzewiałych i nieprzydatnych istotnych części broni, jest znikomy.</p>		
<p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że:</p> <p>a) oskarżony posiadał amunicję hukową 9 mm oraz istotne części broni karabinu Mauser model 98 K w sytuacji, gdy z materiału dowodowego sprawy wynika, ze oskarżony nie sprawował władztwa nad tymi rzeczami, a jedynie przedmioty te znajdowały się na terenie użyczanej Stowarzyszeniu (...) nieruchomości (o znacznej powierzchni i kubaturze);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

b) pominięciu, że nie można mówić o posiadaniu przez oskarżonego elementów broni palnej, a jedynie o posiadaniu skorodowanych elementów będących kiedyś lufą, szkieletem, komorą nabojową i zamkową jakiejś broni palnej, obecnie jedynie przypominających takie elementy broni palnej i dające się zidentyfikować wyłącznie biegłemu ds. broni palnej jako elementy karabinu Mauser model 98 K.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. 1

Wbrew zarzutom skarżącego, podstawą do uznania, iż oskarżony Z. N. będąc w posiadaniu

*amunicji
hukowej
kalibru 9 mm
dopuszczono się
naruszenia
art. 263 § 2
k.k. nie była
interpretacja
organu
koncesyjnego,
lecz treść art.
11 pkt 11
ustawy z dnia
21 maja 1999
r. o broni
i amunicji,
zgodnie z
którym
pozwolenia
na broń nie
wymaga się
w przypadku
posiadania
broni palnej
alarmowej o
kalibrze do
6mm.
Jednocześnie
art. 14
powołanej
ustawy z dnia
21 maja 1999
r. o broni
i amunicji
stanowi, iż
amunicję
można
nabywać na
podstawie
legitymacji
posiadacza
broni lub
świadczenia
broni,
wyłącznie dla
tej broni,
która jest
określona w
legitymacji
albo na*

podstawie
świadczenia
broni i
pisemnego
zamówienia
podmiotu
uprawnionego
do nabycia
amunicji. Nie
ulega zatem
wątpliwości,
iż na
posiadanie
amunicji o
kal. 9mm,
nawet jeżeli
jest to broń
hukowa,
wymagane
jest
pozwolenie.
Zaznaczyć
przy tym
należy, iż
opinia
prawna
Komendy
Główniej
Policji
wskaazywana
przez biegłego
Pawła Plusę w
ustnej opinii
uzupełniającej
jako źródło
wykładni
prawa ma
charakter
pomocniczy
przy
rozwiązywaniu
ew.
problemów
interpretacyjnych
przepisów
dotyczących
określenia
kalibru broni
palnej i
amunicji,

**sama sobie
nie stanowi
jednak źródła
prawa.**

**Wobec tego
zarzut, iż Sąd
I instancji
dopuścił się
naruszenia
prawa
materialnego,
a to art.
42 ust. 1
Konstytucji
RP i art.
263 § 2 k.k.
uznać należy
za oczywiście
bezzasadny.**

**Wobec
powyższego
stwierdzić
należy, iż
obrońca
oskarżonego
na poparcie
postawionego
zarzutu
dokonał
wybiórczej i
dowolnej
oceny
złożonej na
rozprawie
ustnej opinii
biegłego
Pawła Płusy,
która to
stanowiła
uzupełnienie
sporządzonej
wcześniej
opinii
pisemnej (k.
38-40).
Tymczasem
opinie te –
zarówno
pisemna jak**

**i ustna –
stanowią
spójną,
uzupełniającą
się całość.
Z ich treści
wynika, iż
zabezpieczona
lufa i komora
nabojowa
stanowią
istotne części
broni w
rozumieniu
art. 5 ust. 1
ustawy z dnia
21 maja 1999
r. o broni i
amunicji.**

**Podkreślić
należy, iż
ustawowe
znamiona
„gotowych” i
„obrobionych”
elementów
broni
pozostają
niezależne od
stanu
technicznego
tej broni, zaś
przypisanie
sprawcy
odpowiedzialności
za czyn z
art. 263 §
2 k.k. jest
niezależne od
tego, czy
broń, którą
posiadał on
wbrew
przepisom
ustawy (poza
przypadkiem
wcześniejszego
pozbawienia
jej cech**

**użytkowych
przez
koncesjonowany
podmiot),
nadal jest
przedmiotem
zdolnym do
wyrzeliwania.
Jednocześnie
zaznaczyć
należy, iż jak
wynika w
sposób
jednoznaczny
ze stanowiska
biegłego, z
samego złego
stanu
technicznego
broni nie
można
wywodzić, iż
nie jest on już
przedmiotem
niebezpiecznym
i nie
stanowiącym
zagrożenia
dla życia i
zdrowia, w
tym dla osoby
posługującej
się taką
bronią.
Zwrócić
należy przy
tym uwagę, iż
orzecznictwo
powołane
przez
skarżącą w
wywiedzionym
środku
odwoławczym
dotyczyło
innego stanu
faktycznego,
w którym
uszkodzenie
elementów**

broni było tak daleko posunięte, iż uniemożliwiało ich użycie zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem.

W przedmiotowej sprawie jednak biegły ustalił, iż znajdujący się w zasobach biegłego zamek dał się połączyć z zabezpieczonymi elementami, tj. komorą zamkową, a do lufy udało się wprowadzić pocisk, co nie wykluczało możliwości oddania potencjalnego strzału.

Wobec znajdującego poparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym ustalenia, iż oskarżony Z. N. dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie od stycznia 2018r. do 28 stycznia 2020 r. i sam

zgłosił
funkcjonariuszom

Policji fakt
posiadania
części broni
nie stanowi
podstawy do
przyjęcia, iż
dobrowolnie
odstąpił on
od dokonania
czynu
zabronionego,
który to
pozostał w
fazie
usiłowania i
od
popelnienia
oskarżony
dobrowolnie
odstąpił.

Wbrew zatem
stanowisku
skarżącego,
nie ma
podstaw do
zastosowania
w badanej
sprawie art.
15 § 1 k.k.

Zasadnie
jednak
obrońca
oskarżonego
podniósł, iż
ocena
całokształtu
okoliczności
przedmiotowej
sprawy daje
postawę do
przyjęcia, iż
społeczna
szkodliwość
zarzucanemu
oskarżonemu
czynu jest
znikoma.

**Należy mieć
bowiem na
względzie
postawę
oskarżonego,
który
dobrowolnie
zawiadomił
funkcjonariuszy
Policji o
posiadanych
przez siebie
elementów
broni
wykazując
przy tym
troskę, aby
nie dostały
się one w
niepowołane
ręce. Ponadto
Z. N. jest
pasjonatem
swojej
działalności,
nie naruszał
dotychczas
przepisów
prawa, a w
obszarze jego
zainteresowań
pozostawała
m. in.
balistyka –
posiadał on
bowiem
repliki broni.
Nie ma zatem
podstaw do
przypuszczeń,
iż
zabezpieczone
elementy
broni i
amunicja
hukowa
miałyby być
przez niego
wykorzystane
w innych**

celach, aniżeli historyczno-naukowych. Przy tym elementy posiadanej przez niego broni były skorodowane, z jego wyjaśnień nie zakwestionowanych innymi dowodami wynika, że przez 2 lata leżały przez nikogo nieużywane, nie stanowiły żadnego zagrożenia, w ocenie Sądu Okręgowego kryminalizowanie jego hobbystycznej działalności nie jest wskazane. Opierając się na przesłankach ocenianych z punktu widzenia stopnia społecznej szkodliwości z art. 115§2 k.k. stwierdzić należy, że ani charakter naruszonego dobra, ani rozmiar wyrządzonej bądź grożącej szkody, czy też sposób

***i okoliczności
popętnienia
czyn,
motywacja
oskarżonego,
waga
naruszonych
obowiązków
nie
przemawiają
za
przyjęciem, że
stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu
jest większy
niż znikomy.***

Ad. 2

Zarzut obrońcy oskarżonego, iż Z. N. nie sprawował władztwa nad ujawnionymi elementami broni oraz ujawnioną podczas przeszukania w zajmowanym przez niego pomieszczeniu amunicją, stoi w oczywistej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym ocenianym zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., a zatem z zachowaniem zasad wiedzy, logiki i

<p>doświadczenia życiowego. Także wpływ złego stanu technicznego broni na ocenę realizacji przesłanek zarzucanego oskarżonemu czynu została już omówiona we wcześniejszej części uzasadnienia i zarzut ten również uznać należy za bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do uniewinnienia Z. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Wobec stwierdzenia</p>		

<p>jednak, iż społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu jest znikoma, zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, zaś postępowanie o zarzucany mu czyn z art. 263 § 2 k.k., zgodnie z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. należało umorzyć.</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	
<p>1 5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięźle o powodach zmiany		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Mając na uwadze argumentację przedstawioną powyżej Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. N. i postępowanie o zarzucany mu			

<p>czyn z art. 263§2 k.k. umorzył na podstawie art. 17§1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.</p>		
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 454 § 1 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 45a § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotu wymienionego w karcie 72 akt – Drz (...), tj. metalowego</p>	

	<p>skorodowanego elementu przypominającego lufę broni wraz z komorą nabojową o długości 81 cm. Posiadane przez oskarżonego 42 sztuki amunicji hukowej o kal. 9 mm P.A.K. Walther zostały bowiem wystrzelone, a tym samym zniszczone przy okazji sporządzenia opinii przez biegłego z dziedziny balistyki.</p>	
6 Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdził, iż koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina w zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana